

Mutatványok a "Tulvilág komódjájából."

Bolog.
1871

K 513/625.

Fogy az első családások szeménről

Letéptek ifjú álmonnó fátyolát:

Érsein, hogy urivem semmitől sem enyhül,
Minden tekintet új keserűet ad.

A fény, a szépség és az illat eltűnt,
Nekem kiholtnak tetűrett a világ!

S örökbűlt egyre belkém tisztá vágya:
Utat keresni boldogabb hazába.

Hogy vont a próféták ihlett benéde!

Felvültem belköt fényes álmain,

- Népöknek ajkuk rebb jövőt igére
Flivalkodó hatalmuk romjain! -

Ugy vont az üdvösítő szent igéje,
Hísz tőle enged a kétség, a kín!
Sen elmerültem a vallás tanában,
Melyért milliók elvesztek bösz tudban.

Mit meglelt: a sziv forró fohászát
Kigúnyoló, velőrázó kacajt -
Az üdvösség fájo paradiaját -
Egy soha el nem rémülő sohajt -
(Fogy a küzdők jutalmokat ne várják,
Nincs, nincs szebb hon, melyet lelkünk ohajt!)

A tudatot, hogy a hit elveszett -
Ideráim. A kétség könyve ez!

A III részről.

(Az isten ítélő néke előtt.)

Hegyesedik hang.

Ki az eget behintéül csillagokkal,

Logya lélek reméljen szell hazát:
Kinek arcát a verséjny mutatja:

Ti ott lebegsz a mélyregek fölött:

Ti adsz szelid szellöt, kedves virágot

Szölla'moddal, rettenteda kevélyt:

Ti felkölte'd a szép imádatát:

(Bár így inkább bántott a földi nit)

Ti kebbem jóva, gazdagga tered:

(Bár ép erőt talált keves okont)

Ti az igaz mely aknait kitártad:

(Bár így jobban fáj, hogy nem értenek)

~~Ti~~ tiszta fényben gyakran megjelentél

Flortál nekem vigaszt és birtatást,

Sugát sötét kétségeim köré:

Ti minden nagyság végtelen tökélyét,

És égi küfforrását képered:

Köszönet néked, o' szent istenem!

Ugy-e öledben menhelyet találhat
Az emberet köit övé gyemened?

Az atya - isten.

Te hívásigod valál és önpjü,
Előtted szolgálaim s törvényeim
Lohasem álltak kello" tixtaletben.
Ésüllyos bünök kárhozatra méltók -
De mert szived mocsoktalan masadt
Élverd hatáztalan kegyelneimet:
Gaka pokol-torna'ca küldedek.

A IV részről.

(Ebből költöt a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen
mutatványt) a „Pesti Napló” egy hézagos, élvezhetetlen

=== -- (Poklok torna'ca.) == --

Kegyedik hang.

Es' te ki vagy, hogy így szent érelemmel,

Thlattel csingor a mult dicsó világon,
Lőirőhon istenségen, hősein?
Ha az volna, kit én csudálva sejték...

Ötödik hang.

Mig ott valem, hola föld himesett
Föld báronya s a kéklő ég köiött
A leg dics fényt és illatot lehel,
Elröngtem Pekus fia haragját
S az Itkakai bolyongárait,
Ki levetőslött a Hadlerke is,
S bár elcsesitett kedves társai
S távol haraja bit hortak enivere,
S bár jó anyjának fajó telleme
Szétorlott vággyó kajai elött,
Reményt, irányt vesítve, céltalan
Még sem bolygott, mint én e rit
helyen most...

Hegyedik hang.

Ó költők atyja, lantosok királya,
Minden híveim szi a te létedet!
A tudós kéz szentégtörő kezevel
Létezni a dicsőség nyombusát
A legnagyobbak, - szentebbek fejéről:
Neki Homeros, Jean d'Arc, Tell mese,
De azt mi horra méltó, öröki
A kértat nem szokta eltágnádni!
Aróban bá léted kétségbe vontak,
Töltésretednek fényes himnosát
Le nem tőrek a rontó páradok!
Kélagodhoz xarándokolnak a
Késő korok sorásgó gyermekéi,
Az öbünk, nyájias, a srep istenekhez!

Nagy Szionnak örök-oxent faláhar,
A kövökhöz, kikben megtestesül
Vitérség, nagyság, Ég szerződely,
I belkednek a celtiorta tükrihez
Mely az ember nem boldog ifjúságát
Elsüllyedt sebb világát verte világra.

Negyedik hang.

Keserűt a költő a trelleméti,
Belőle édes érelmet terem
A lángok közt alkothat új világok
I mássok kínját enyhitve ő is enyhit
De ott, hol minden semmi, semmi tárgy,
Mely méltó érelmre ajánlata,
Az egyhangú homályban jökle van,
Ah értem bölcseséged, istenem!

Az V rérböl

A nihilista.

Beh jó, hogy ilyen vak homály van itt!
Nem látom a hely kabaságait.
Főz a léleknek itt kínlódni,
De az élet rosszabb komédia:
A színhelye: piroklepett piac
Luf ösre-visszasága mint riadó!
Térök-játrok - sok furcsa kép, alak -
Egy csöcsrelék, együtt kavarganak.
Nehéz a sok reánk tukmált szerep,
S dijsz a játrók csak fűtyöt szerep.
Csekmény: futni kürdöve lárasan
Arat, mi fölünk melfe, melfe van,

Selvetni kábas art, mi már mienk,
Attán siratni, a mit elveteink.

Lez egy megy srüntelen tovább, tovább.
Hiába várnuk jóbsa váltorást.

A nyelo szállangos, a pathos kékug,
Kopott a forma, első saka nit,

De még utatb, mely rákövetkezik,
Lez fokorosólik a Rifejletig:

Rik djátsrák a cifra srencpet,
(Vagy eldobák, ha tölök telhetett!)

Mint bábjátekos előtt bábjai,
A lomba, túrbe sroktak szállani.

Rést nem haegnek. Bámennyi
Kissorúl,

Helyre mindig új népség tobul.
Bekjő, hogy ilyen vak homály van itt!
Nem látom e hely hábaságait.

Don Quijotte.

Szép itt! De én gyákranszeretnek
A földre szállni, istenem.
Megtudnám, kik méltó utódim,
Megtudnám, él-e hírnevem?
Az egyház hős oltálmáról
Dit-e sok vándor-lovagot?
- A világ, ha ez a dicső rend
Diszlik, sohat haladhatott! -

Dulcinea'st sa raklatott nök
Utánam sóhajt küldnek-e?
A föld tündéri szép maradt-e
Szélid, jó lényekkel tele?
Ha lenállmék, testvériségre
Durditnais minden konfiát,
Sazoknak, kik jöttökönna várnak,
Lennék az új, nagy Messias...

A hős.
~

Szülőházam' híven szerettem,
Küzdöttem érte díjtalán,
Piadonál, karddal keremben,
Elestem érte boldogan.

Engem nem lett a szép dicősej,
De én a hollóké levék,
S mert isten nem jutott csemege,
A sorom itt is szenvedés.
